

BARÇA-LLEMOTGES, DUEL AL CIM

La Korac, tercera

Durant vuitanta minuts, la nit del passat dimecres 25, l'Europa del bàsquet es menjà les ungles. Dos equips, els millors d'Europa, es jugaven la Korac, un dels tres trofeus més importants del continent. Guanyà el Barça, i amb aquesta, ha aconseguit fer-se, consecutivament, amb tots tres.

Jordi Pasqual i Eduard Company

El partit de tornada era esperat amb expectació a Llemotges. El pavelló, com sempre, ple de gom a gom i els occitans amb l'esperança de remuntar el resultat advers. L'entrenador, tanmateix, mantenia les reserves a ultrança tot declarant: «Mai no tinc per costum parlar abans dels partits. No ho he fet fins ara i no hi ha cap raó per trencar aquesta norma». Per la seva banda, Aíto fou més eloqüent: «Sortirem a guanyar, perquè és absurd tractar de mantenir un avantatge durant 40 minuts. Jugarem fort i intentarem de presentar una defensa agressiva, com vam fer ja al Palau». L'única preocupació blaugrana era el seu base, Solozàbal, que s'havia lesionat al partit d'anada. Tot i això, el «Nacho», va encoratjar el seu substitut: «Costa complirà la seva missió perfectament. No crec que hi hagi cap problema en aquest sentit».

Arribà l'hora de la veritat. El pavelló llemosí, amb el rebombori usual en aquests casos, va semblar enfollir quan el seu equip s'avançà de bon principi amb un marcador parcial de 6-0. Ben aviat, però, el Barça va posar les coses al seu lloc, i escurçà la diferència. Després s'inicià un període de tempteig en el qual el Llemotges assolí el màxim avantatge, 9 punts, però un oportú «temps» demanat per l'Aíto i el subsegüent canvi de Bryant per Trumbo propiciaren el primer empat al marcador; concretament, a 17 punts. A partir d'aquí, anul·lat el millor jugador del Llemotges —Thompson— per l'eficax defensa blaugrana, els catalans començaren la seva exhibició. Solozàbal va sortir en lloc de Costa i consolidà el bon joc de l'F.C. Barcelona, que se n'anà als vestidors amb un marcador favorable de 39-44.

La segona part no va fer més que demostrar que els jugadors d'Aíto eren els amos i els senyors de la pista. El Barça aconseguí una diferència de punts quasi determinant: 19. I, des d'aquest moment, tota la banqueta blaugrana va desfilar per damunt del parquet del pavelló, amb esment especial per De la Cruz, que jugava el darrer partit com a barcelonista després de més d'una dècada defensant la samarreta del club. A la fi, sense gaire més història, sonà la botzina que assenyala l'acabament de l'encontre. El resultat definitiu fou de 86-97. L'eufòria blaugrana contrastà fortament amb la decepció dels occitans. Cal resaltar, però, el «savoir» perdre de l'entrenador del Llemotges, que no es va estar d'elogiar el seu contrincant, declarant que «m'ha impressionat molt el Barcelona. No tinc res a objectar sobre el resultat, ja que, vistos els partits, em sembla del tot just». Al vestidor barcelonista, la satisfacció era evident. La copa hi resplendia com un somriure de pasta de dents.

I no n'hi havia per a menys. Amb aquesta victòria el Barça assolía, una darrere l'altra, les tres copes europees més importants.

La copa Korac fou instituïda l'any 1972 a semblança de la futbolística copa de la UEFA, és a dir, per ser disputada pels equips que, sense haver assolit el campionat de lliga ni la copa del Rei de les seves respectives federacions, han dut a terme una trajectòria prou notable per a poder competir entre ells dins l'àmbit europeu amb garanties d'oferir un alt nivell de qualitat esportiva. La selecció de clubs es duu a terme en funció d'un barem establert per la FIBA, capitost del bàsquet mundial, i el nom de la competició prové de l'homenatge que aquesta organització va retre, per decisió unànime dels seus membres, a Radivoj Korac, juga-

dor iugoslau d'unes dècades enrere que va sobresortir tant per l'exemplaritat humana com per l'excel·lent joc a la pista.

I no és casual que enguany, els rivals

Epi, una de les peces claus del Barça.

seus respectius països. A les files del Llemotges, s'hi compten cinc internacionals amb la selecció francesa; pel seu costat, tots els jugadors barcelonistes defensen l'equip estatal, tret dels dos nord-americans, W. Bryant i S. Trumbo. Els llemosins es permeten, a més, el luxe de tenir contractats els dos basquetbolistes més cars de França, Clarence Kea i Paul Thompson. Els èxits assolits els últims cinc anys pel CSP Llemotges acrediten la seva categoria: tres campionats de Lliga, tres més de Copa de la Federació, a França, i dos títols consecutius de Copa Korac (82 i 83). Els barcelonistes no es queden curts: fa quatre anys que el Barça es planta a les finals europees, n'ha disputat sis en total i ha obtingut dues vegades la Recopa d'Europa (85 i 86). Amb tot, el diferent nivell entre el bàsquet català i l'occità, evident també entre seleccions estatals de França i Espanya, explica que l'F.C. Barcelona afrontés la final com a favorit.

Darrere dels triomfs, dues entitats amb extraordinària implantació social. El pressupost del Llemotges s'eleva a 600 milions, el més alt dels equips gals. Comparada als números que es manejen a Can Barça, aquesta quantitat és —almenys— moderada. Només passa que Barcelona té tres milions d'habitants, mentre la ciutat occitana no arriba als dos-cents mil. ¿Com s'ho fan els llemosins per estar entre la flor i nata del bàsquet europeu?

Si la ceràmica suposa la principal font d'ingressos per a aquesta ciutat i la seva regió, l'esport de la cistella hi és especialment arrelat i el Centre de Sant Peire de Llemotges ha esdevingut el centre social que més acapara l'esforç i l'atenció dels llemosins. Cent trenta persones, la majoria empresaris de la ceràmica, formen la directiva i obtenen patrocini del Banc de Crèdit Agricole des de fa vuit anys. Els seguidors omplen a cada partit les vuit mil localitats del Palais des Sports Beau-blanc, i els joves disposen d'una escola de bàsquet per arribar al primer equip.

Per la seva banda, el Barça assolía el pas a la final en un brillant moment de forma. La plantilla d'aquesta temporada s'havia presentat com a possiblement la més completa de tota la seva història. Els fitxatges de Quim Costa i Andrés Jiménez, la nacionalització de Steve Trumbo i la incorporació de nous valors, com Ferran Martínez (17 anys i 2.09 m d'alçada), permetien al Barça actual de disposar de vuit o nou titulars efectius per cobrir el cinc inicial.

Calia, però, donar un marge de temps per a la compenetració dels jugadors. A les portes de la seva quarta final europea consecutiva, el conjunt barcelonista havia conquerit ja la Copa del Rei, optava pel títol de Lliga i, el que és més important, demostrava una regularitat en les seves excel·lents actuacions.

El vespre del 18 de març, l'àrbitre txec Kotleba enlairava la pilota sota la mirada atenta de jugadors i espectadors que omplien el Palau Blaugrana. S'encetaven així els vuitanta minuts de duel entre llemosins i barcelonistes. A les grades, els seguidors «culés» preparats per vibrar amb els seus ídols. Epi, Sibilio, Bryant, Jiménez i Solozàbal formaven el cinc inicial.

El Barça sortí a resoldre el partit. Aviat, el joc blau-grana, inspiradíssim, s'imposà a un Llemotges impotent per a frenar el ritme trepidant dels catalans. La primera part assenyala un significatiu 66-39, vint-i-set punts de diferència que semblaven sentenciar el títol de la Copa Korac. Però, com diria el tècnic local, Aíto García, «si fóssim capaços de jugar tot un partit al mateix nivell dels primers vint minuts, seriem déus». Era evident que ni el Barça podia mantenir la línia de joc, ni el Llemotges deixar de reaccionar i fer constar la vàlua dels seus homes. I així fou. Aprofitaren el relaxament dels barcelonistes per jugar amb més serietat i eficàcia. En cap moment, però, els occitans no superaren amb netedat els locals. Frenaren el demolidor atac blau-grana i al final reduïren lleugerament la diferència fins a vint-i-un punts. Faltava, però, el segon partit. Així ho manifestaven els jugadors del Barça a la fi del matx. Els seu capità, Epi, encara diria més: «Aquesta diferència al nostre favor pot ser fins i tot més perillosa de cara al partit de tornada, ja que ells afrontaran l'encontre sense gaire pressió. No podem relaxar-nos gens ni mica».

Per la seva banda, els occitans no es donaven per vençuts. «Sens dubte, serà difícil aixecar l'eliminàtoria, però encara no està decidida. Avui hem actuat molt malament en el rebot i l'equip no ha jugat al seu nivell habitual. Cal jugar a Llemotges, en el nostre ambient» —ens comentava Agustí Roses, vice-president del club llemosí i badalonenc refugiat arran de la guerra d'Espanya al sud de França.

La final, des del 25 de març, ja és història. Continua, però, i cada vegada més bèstia, l'entusiasme juvenil pel bàsquet, a un pas que no trigarà a superar el fútbol. □

hagin estat el Barça i el Llemotges. Tampoc no ho és, per cert, que finalment s'hagi emportat el trofeu l'equip català. Per començar, els dos clubs són dels capdavanter als campionats dels